

Lidia Voinea

***Când cerurile
uită să mai cadă...***

Povestea a doua

*„Am văzut mulți oameni care nu aveau haine pe ei
Am văzut multe haine în care nu erau oameni”*

Rumi

Visam frumos atunci când îmi imaginam că voi sta în fața laptopului și îmi voi putea scrie cărțile în liniște, gândind că editurile își vor face cum se cuvine treaba.

Visam frumos și atunci când am crezut că judecătorii din București îmi vor face dreptate, fiind atât de evident faptul că trei termene din contract nu au fost respectate... și mai altele în plus.

Tot frumos visam și când am crezut că dacă voi plăti o editură, fără să aștept apoi cu mâna întinsă să primesc ce mi se cuvine, va fi bine. Nu știam că există tipografi care se pretind a fi editori, că de partea cealaltă a mesei, privindu-mă cu ochi binevoitori și plini de înțelegere, stau oameni versați, unși cu toate alifiile, și care, înarmați cu zâmbete perfide, mimici atent exercitate și cu un vocabular bine pus la punct, știu a suci mințile credulilor. Și-au dezvoltat un simț, specific celor de teapa lor, prin care îi adulmecă de la o primă vista. Pentru acești impostori calificați, a înșela este firescul lor. Un firesc atât de firesc, încât firescul celorlalți le provoacă râsul.

Visul frumos devine apoi unul tare urât, când descoperi că în culise stau „vedete”, și că pentru toțiăștia, ulciorul poate merge, și merge... și iar merge la apă, fără ca nici măcar să se ciobească un pic, pentru că alții au grijă să-l lustruiască și îngrijească.

Așa s-a transformat rapid visul meu într-un coșmar, după doar o lună. Pentru că lustruitorii, în ceea ce mă privește, sunt prea mulți, cu titluri, prea bine așezați în jilțuri, cu un curaj teribil și o încredere în ei de nezdruncinat.

Pentru că de aproape un an jumătate munca mea era la București, iar eu nu-mi primeam „salariul”; pentru că nu găsisem niciun traducător profesionist, însă cheltuisem bani și pierdusem timp pentru acest vis; pentru că nu reușisem de mai bine de jumătate de an să-mi public a doua carte, formându-mi ideea că editurile onorabile fugeau ca de dracu’ când auzeau că am publicat prima carte la Herald; și, în fine, cu toate aprecierile cititorilor mei, am fost nevoită să-mi vând acoperișul moștenit și să mă mut în chirie.

Mă încăpățânez să cred că n-aș fi avut nevoie s-o fac dacă lucrurile ar fi decurs ca în filme (și ca în visurile mele), dacă aș fi avut un editor de treabă care să se ocupe de carte, să-mi dea cei 10% ai mei în mod onest... să publice și a doua carte, și să se comporte la fel de corect față de mine. Faptul că prima carte s-a epuizat din librării, îmi întărește această convingere. Apoi, domnul Parfene, din Brașov, a afirmat că romanul meu s-a vândut bine, și s-a grăbit să comande următoarea carte, cu toate că banii nu au ajuns nicio-dată la mine.

Astea erau semnalele după care mi-am format convingerea că n-aș fi ajuns în stradă, dacă aș fi trăit într-o țară cu mai puțini lustragii de mizerii, în care cinstea, onoarea și respectul față de om și munca lui, să fie firescul.

Însă trăiesc într-o altfel de țară... din păcate.

Așadar, în vreme ce la București, Scrima A. mă declarase datoare, continuând să-mi vândă cartea și să uite că exist, în 25 martie 2013, am primit avansul pe apartament, iar în 8 aprilie treceam pragul Editurii Brumar din Timișoara, strada Aurel Popovici 6. Acolo a fost atunci, acolo este și azi, doar că cei care o administrează (din umbră și la vedere), i-au spoiat un pic denumirea, ca să nu-i ajungă brațul legii. Isteți inși!

Cu banii în mână, m-am aruncat iar orbește, într-o altă cloacă. Pe merit! Pentru că e o vorbă care ne atenționează că dacă ne băgăm în troacă, ne mănâncă porcii. N-am ținut seama de ea.

Am stat pe gânduri înainte să aleg. Oscilasem între a merge la Brumar, sau la Editura de Vest (fosta Facla). Dar chiar dacă aș fi ales-o pe cea din urmă, n-aș fi avut șanse să fiu publicată de ei, pentru că oamenii nu se încurcă cu oricine. Mai întâi de toate, vor CiVi. Da, se pare că vor să știe ce-ai mai făcut înainte de-a te lovi patima scrisului. Dacă mi s-ar fi cerut cazierul, m-aș fi mirat mai puțin.

Apoi... eu nu sunt Robert Șerban, să am recenzii pozitive la cărți cu poezii și/sau să fiu în Uniunea Scriitorilor. Editura Herald nu s-a „omorât” să obțină mai mult de două recenzii la prima mea carte, chiar dacă este cât cel puțin trei cărțițele de poezii. La noi, în mai tot ce cuprinde societatea noastră, nu contează conținutul, ci ambalajul. Sau „ambalajul”.

Tot ce aveam la vremea aceea, erau părerile cititorilor, deosebite, dar de neluat în seamă de intelectualitatea bine așezată pe scaune confortabile. Or pentru mine, o amărățată de scriitoareșă fără spate, fără relații, era mai greu să am trei cărți publicate, fiecare cu recenzii „apărute în reviste literare prestigioase (de preferință, revistele editate de U.S.R.) și să fi fost semnate

de critici literari de valoare recunoscută pe plan național" - după cum cere statutul Uniunii Scriitorilor.

După ce am citit articolul domnului Gabriel Liiceanu¹, și văzând cam ce fel de scrieri obțin valoroasele cronici pretinse, am renunțat categoric la acest vis. În România, din păcate, poți să scrii un roman care se epuizează chiar și fără promovare, și să fii un nimeni. Trebuie, musai (!), să ai un unchișor, un prieten, un „sprijin la greu”, ori un titlu, funcție, renume. Nu contează că scrii o cârtică de poezii, ori una care să sune cam așa.²

„Am avut și eu un vis destul

De ciudat, în care mă urmărea

Un om, hămesit să-mi devoreze căcatul. [...]”

„Mănânci căcat!” i-am strigat, cu dispreț.

„Așa e”, a recunoscut, cu umilință,

„Dar nu m-aș da în lături nici de la o gură de pișat,

Proaspăt, eventual direct de la sursă.” [...] „

sau așa:

„Destinul urla. Urla ca o bășină de fasole groasă. Sfinctereala și prostatea prostatei trebuiau să se facă mucii și să dispară. Ovidiu avea să-și schimbe pielea printr-o pușcărioară. Frecatul de Aurică nu-i mai grăbea năpârlirea iar Ginuța cea luciferică îi cariase mușcătura care-i atrăgea atât de mult bărbatul. Jucase pizdește. Mișelește. Curvește. Era dată dreacu. Cântase la penisul lui Aurică ca la un fluier cărnos”.

Pufnesc cu scârbă din buze!

Aleg, prin urmare, să rămân la recenziile cititorilor mei - a căror sinceră și îndreptățită opinie, îmi dovedește valoarea scrierilor mele, stabilindu-mi, pe merit, locul în breasla scriitoricească -, și la neprețuita apreciere a domnului Ioan Alexa, bibliotecarul din Bistrița, prin ale cărui mâini au trecut, timp de peste patruzeci de ani, toate cărțile ajunse acolo. Da, nici nu-mi pot dori mai mult decât o părere onestă. Cititorii sunt oglinda unui scriitor. Eu le sunt adânc recunoscătoare pentru cuvintele lor apreciative și de încurajare!

¹ <http://www.contributors.ro/cultura/de-ce-mi-am-dat-demisia-din-uniunea-scriitorilor/>

² Mostre de creație ale unor autori din URSS, preluate din articolul domnului Gabriel Liiceanu.

Precum se va vedea, la această a doua poveste, treaba devenind mai serioasă, nu mai găsesc în mine strop de spirit de glumă sau chef să fac haz de necaz. Gândurile-mi curg, imagini și amintiri îmi izbesc mintea, odată cu indignarea pe care mă străduiesc s-o strunesc, pentru a nu mă trage în jos, la nivelul celor despre care voi spune mai departe, riscând să-mi pierd astfel respectul de sine. Voi privi cloaca din afară, și voi spune ce văd azi, din acest unghi.

Personajul principal despre care voi vorbi, căruia i se alătură altele două, precum vom vedea, se strecoară în timp, ca o nălucă, radiind în public și... înșelând. Cu zâmbetul pe buze, de peste 20 de ani! Pentru că au căpătat experiență și știu să se strecoare prin „porțițe” legislative, și, din nou, pentru că le este îngăduit.

Îmi voi cenzura exprimarea atât cât să mă păstrez în limitele decenței, chiar dacă, sper, pentru alții vor părea prea generoase. În ceea ce mă privește, un magistrat a decis deja în privința acestei edituri-cameleon. Prin urmare, pentru că la noi este paradisul parveniților, al mitei, minciunii și înșelătoriei, am decis să etalez totul în public, mai întâi pentru că nu am altă cale, iar apoi, ca semnal de alarmă pentru alți naivi ca mine - buni de dus cu preșul, după cum suntem priviți de către cei de la „editura” Brumar. Dacă nu avem o imagine publică mulțumitoare, care s-o susțină și s-o ridice și pe a lor, dar avem bani, suntem o pradă sigură. Fără scrupule! Fără teamă de nimic! Cu consimțământul și chiar susținerea altora!

Și revenind:

În aprilie 2013, am căutat pe internet, și, în final, am luat decizia să merg la această „editură”, din două motive:

1. pentru că pe pagina lor scria că au și tipografie, care arăta al naibii de bine în fotografiile de pe Facebook;
2. deoarece pe pagina Asociației Editorilor din România, scria (și scrie) așa:

 B R U M A R

CIF: RO 5871072

Registrul Comerțului: J35/2029/1994

Adresă: Str. Aurel Popovici nr. 6, 300050

Oraș: Timișoara

Țară: România

Pagină web: www.brumar.ro

[...]

Director General: Gabriel Timocanu

Director Editorial: Robert Șerban

Director Artistic: Loredana Tîrzioru

Reprezentant vânzări: Claudia Christian

Activitate: Editura și Tipografia BRUMAR sunt specializate în editarea și tipărirea de beletristică, cărți cu profil academic și universitar, albume de artă etc. BRUMAR este recunoscută pentru caracterul bibliofil al produselor sale.

Anul înființării: 1994

[...]

Domenii de activitate: Artă; Arhitectură; Urbanism; Ficțiune; Filosofie; Istorie; Medicină

Tip de activitate: Editură; Tipografie

Produce: Calendare/Afișe/Ilustrate; Cărți; Fotografii

Sună bine, nu-i așa?

De Timocanu sau Tîrzioru nu auzisem până atunci, dar de Robert Șerban... mda. Găsisem pe pagina U.S.R. că era „redactor al revistei Orizont; Director al Editurii Brumar (2005–2014???)”; Editorialist „TM 24 FUN”; Realizator și moderator al emisiunii „Piper pe limbă”, TVR Timișoara.” Și poet... cu o listă impresionantă de cărți, desigur, membru în Uniunea Scriitorilor, și jurnalist la TVR.

Azi, pentru a-mi asimila mai bine lecția de a nu privi superficial o ființă atât de complexă cum este omul, mă pun și caut în arhiva revistei Orizont, și ajung la pagina 20, a ediției din martie 2013, unde aflu că fix cu o lună înainte de a le trece pragul celor de la Brumar, poetul se afla printre culturi, în Scoția, la un eveniment de „lectură de poezie și discuții cu publicul”.

Apoi dau peste următoarele rânduri: „*E clar că nu sunt înzestrat cu organul refuzului! Sau chiar dacă îl am, e flasc.*”

Râd (ce altceva pot face?), pentru că oricât încerc să-mi strunesc imaginația un pic răutăcioasă, îmi este cu neputință s-o opresc să n-o ia pe arătură, aducându-mi-l pe respectivul în fața ochilor minții, cu „organul refuzului” în mână. Flasc!

Să ne înțelegem: n-ar trebui să am ceva cu omu’, pentru că, în ceea ce mă privește, s-a păstrat în culise. Am apucat să-l văd doar de câteva ori, la biroul lui din stânga, de la geam, de unde s-a uitat de câteva ori spre mine. Ba nu! *Prin* mine.

Însă omu' este totuși în frontline la toate expozițiile de carte, pe Facebook primește felicitări și mulțumește în numele „editurii” Brumar. Cum să nu-l leg atunci de ceilalți doi, văzându-i împreună sub același acoperiș și pe fotografiile cu lansări de carte și expoziții?

Și-am mai găsit că, în 6 martie 2013, cineva a scris pe pagina de recenzii a „editurii” Brumar, azi cu numele refreșuit de „Brumar Publishing House”, așa:

„Dl. Robert Serban - v-as recomanda cu caldura sa luati de urgenta legatura cu Dan Fratu, clientul d-voastra, caruia, in pofida sumelor de bani primite nu i-ati livrat volumul promis si nici nu ati respectat restul promisiunilor facute. Este vorba de intarzieri de luni de zile, timp in care s-au primit de la Editura Brumar doar promisiuni nerespectate si raspunsuri ridicole de genul "In Romania perioada 20 decembrie - 15 ianuarie este perioada de concedii". Ganditi-va, va propun, la imaginea pe care aceasta atitudine mediatizata o va avea pentru cei ce va cunosc.” (sic!)

Prea târziu am descoperit această... recenzie, deși a fost scrisă cu o lună înainte de pasul nefericit de a le bate la ușă.

Cu toate că respectabila vedetă își etalează fizionomia senină în toate activitățile ce țin de „editură”, nu a reacționat nici până în zi de azi la mesajul domnului Teddy Hoffman, nici măcar atât cât să-l șteargă.

Eu, în schimb, n-am fost atât de „norocoasă” când, peste aproape trei ani, am postat pe pagina lor de Facebook și la fotografiile în care trio-ul surâdea lumii fericit la Gaudeamus, amintindu-le că stau cu o sentință judecătorească în mână, că sunt căutați de trei executori judecătorești, și că au fugit cu tot cu birouri și cu cei 15 angajați declarați în bilanțul contabil la sfârșit de 2013.

Cu toate că Șerban R. a rămas la fel de impasibil, văzându-și mai departe de zâmbete și primit felicitări, a șters toate comentariile mele. Păi... a afirma ceva obișnuit pe internet, precum a făcut-o domnul Teddy Hoffman, nu e totuna cu a pomeni de sentințe și executori judecătorești. Strică rău la imagine! Dar... recunosc... m-am amuzat să descopăr cât de repede dispăreau comentariile mele, mari, vizibile, scrise pe fundal galben, bătător la ochi!

În concluzie, asistând la toate astea, văzând cum cei trei continuă să facă lansări de carte, să tipărească afișe mari, să sponsorizeze pe alții, să-și facă reclamă și să se laude cu realizările „editurii”, schimbând firmă după firmă, rulând pe alte conturi decât cele blocate de executori, dar păstrând

sigla cunoscută a „editurii” Brumar, întreb: sunt sau nu îndreptățită să am ceva cu omu’, din moment ce pe profilul propriu face, la rându-i, invitații și discută de realizările „editurii”?

Prin ceea ce voi povesti în continuare, sper să arăt că da.

Așadar, în nefastul 8 aprilie 2013, doamna Simona, cu biroul la intrarea în vila de pe Aurel Popovici, m-a condus într-o încăpere cu o masă lungă, unde am fost primită de Timoceanu Gabriel. Stătea în capul mesei, cu un laptop în față.

În mână cu un exemplar din al doilea roman, i-am povestit în mare despre prima editură, de la București, comunicându-i cu hotărâre decizia de a-l publica pe banii mei. Sunt convinsă că i-a sărit inima în piept de bucurie, auzind că aveam de gând să tipăresc 500 de exemplare a câte 408 pagini!

La fel ca și Scrima A., atitudinea i s-a metamorfozat subit, răspunzându-mi afirmativ la toate solicitările mele. Că na! ...eu eram cea care țineam banii în mână. Încă!

Și-a chemat colaboratoarea, cu funcția de art&marketing manager, Tîrzioru Loredana, care s-a grăbit să formuleze contractul de editare așa cum voiam, angajându-se să-mi editeze cartea, s-o tipărească și s-o distribuie în librăriile din țară, punând în primplan cele mai prestigioase librării: Cărturești, Humanitas și Librarium. Termen de publicare: 15 mai 2013.

De data asta am fost foarte atentă la ce semnez. Dar viața e mult prea complexă ca să le poți prevedea pe toate. Nu ai timp să le înveți.

Timoceanu G. mi-a făcut calculul, spunându-mi că dacă voi plăti pe loc, îmi va face o reducere de 10 procente. Mi-a convenit, și am plătit 6730 de lei. Banii jos. O factură, două chitanțe, datate 8 și 9 aprilie 2013, cum zice legea.

Nu știu... ori suntem pierduți ca națiune, cu fundament biologic degradat, cum afirma recent cineva, ori am eu ghinionul să dau numai de persoane denaturate, care imediat ce s-au văzut cu ciolanul în mână, să se „evapore”. Spun asta, pentru că la fel am pățit și aici. De cum s-au văzut cu banii, m-au pasat la o oarecare „editoare”, Camelia, care m-a tot târăganat cu nepriceperea ei timp de mai bine de o lună, depășind termenul din contract. Fără probleme, fără agitație, fără rușine!

În acest răstimp, în stânga, la geam, cum am zis, l-am văzut în mai multe rânduri pe Șerban R. Ochii ni s-au întâlnit de câteva ori, dar, mă rog, eu nici nu scrisesem poezii, și nici n-aveam vreun „spate” cunoscut. Adică imagine, precum se cuvine!

În 22 mai, văzând că „editoarea” Camelia nu este capabilă să facă așezarea în pagină, să despartă corect în silabe la capăt de rând și să ordoneze paragrafele și liniile de dialog, i-am propus să mergem pe manuscrisul meu, în format A5, gata aranjat. A refuzat. Atunci i-am spus s-o luăm de la început, pornind de la manuscrisul original, A4. Iritată peste măsură de pretențiile mele, mi-a răspuns: „Nu! Eu așa ceva nu fac!” ...de parcă i-aș fi cerut să tehnoredacteze toată cartea da capo al fine.

Mai clar: a refuzat pe un ton obraznic, chiar dacă termenul din contract era depășit cu o săptămână. A refuzat pe cele 67 de milioane ale mele!

Chiar dacă eram intrigată de ceea ce mi se întâmpla, nu-mi dădeam seama că acei oameni prea erau calmi și îi dureau în cot că mișunam pe acolo zi de zi. Prea erau ne-ru-și-nați! Cum de s-or fi adunat? Cum de s-or fi găsit? Tipa asta, Camelia, mult mai tinerică decât mine, își permitea chiar, văzându-mă că intru pe ușă iar și iar, azi, mâine, poimâine, să strâmbe din buze și să-mi trântască o grimasă de plictis.

Unde la cealaltă editură stătusem cu mâna întinsă, ca miloaga, aici... chiar nu pricepeam de ce se urneau lucrurile atât de greu! În mintea mea nu exista nici cea mai mică fărâmă de gând că m-ar putea înșela. Pur și simplu nu puteam concepe că am dat atâția bani și că ar exista oameni cu un asemenea tupeu, capabili să bage banii în buzunar și să nu le mai pese!

Dar... cum ziceam, dacă nu ai ceva în tine, nu poți vedea în afara ta, doar dacă dai zdravăn de tot cu capul. Eu am dat.

Supărată pe sclifoselile și tupeul tinerei „editoare”, am ieșit afară și am întrebat secretara dacă știe ceva de Timoceanu G., pe care nu-l mai văzusem de la semnarea contractului. Așa am aflat că fetița lor - a lui Timoceanu și Tîrzioru - este bolnavă, și că stau cu schimbul lângă ea. M-am mirat... pentru că nu reușisem să surprind până atunci nimic mai mult decât colaborare colegială între cei doi, inclusiv în ziua în care am stat împreună la masă, discutând îndelung și semnând contractul.

Am primit numărul lui de telefon și l-am sunat. I-am explicat cum stă situația, amintindu-i că depășiseră termenul din contract cu o săptămână. Mi-a repetat ceea ce deja știam, că fetița „lor” este bolnavă, că trebuie să stea cu ea, în final, promițându-mi că va veni la ora 14 la editură. Era 11.

De cum a venit și am intrat în birou, i-am spus că mă săturasem de atâtea „nu”-uri pe banii mei. Răspunsul lui m-a surprins și, deopotrivă, înmărmurit. A afirmat că nu le poate vorbi prea categoric angajaților, pentru că ar risca să plece, iar apoi cu greu ar mai găsi alții. Simplu!

După ce ne-am așezat din nou la masă, el dinaintea laptopului, eu pe același scaun pe care stătusem cu o lună jumătate în urmă, a venit rândul lui

să fie surprins când i-am pus sub nas actul adițional la contract pe care îl întocmisem, întrucât mă convinsesem deja că nu se sinchiseau de termene. În el stabilisem un alt termen de scoatere de sub tipar a cărții, respectiv 4 iunie 2013, precum și obligativitatea restituirii întregii sume plătite de mine, în cazul în care nu-l vor respecta nici pe acesta.

Timoceanu G. s-a uitat lung la mine și m-a întrebat:

– Adică... să vă dăm toți banii înapoi?

– Da, i-am replicat. În cazul în care nu vă veți încadra nici în acest termen, da. Îmi voi lua banii și voi merge în altă parte să-mi public cartea. Nu pot să stau pe loc, pentru că nu am din ce să trăiesc. Chiar și un scriitor trebuie să-și plătească apa pe care o bea și pâinea ce-o mănâncă.

I-am amintit motivul pentru care venisem la ei cu banii în mână, despre editura din București care mă sfida, neplătindu-mi dreptul de autor, și de faptul că-mi vândusem apartamentul ca să le dau lor bani pentru a-mi publica a doua carte.

– Vă rog să mă credeți, dle Timoceanu, am adăugat, că pentru faptul că am fost nevoită să-mi pierd acoperișul, voi merge până în pânzele albe! Sunt un om care nu mai are ce pierde.

A semnat.

În acel act adițional le ceream, de asemenea, să îmi vireze sumele încasate de la clienți, la trei, nu la șase luni, cum trecuseră în contract. Dacă la un contract de editare cu drept de autor, la care editura suportă toate cheltuielile, aș fi primit raportul contabil și banii la șase luni, am considerat că în acest caz, contract comercial fiind de fapt, le va fi suficient să-mi învârtă timp de trei luni banii încasați de la cititori, conveniți mie în procent de 100%.

Ei bine, pentru aceste persoane, capabile să te privească candid în ochi, să te mintă și să te înșele cu zâmbetul pe buze, nu era suficient!

Așa, puțin cât mă pricep eu la treburile unei pseudo-tipo-edituri ca aceasta, pot totuși deduce, prin logică simplă, că folosindu-mi inteligent banii, ar fi putut obține un profit în plus, pe lângă cel deja plătit de mine la semnarea contractului.

După ce a semnat, Timoceanu G. m-a pasat colaboratoarei lui în toate cele, Tîrziu Loredana, care a luat-o de la capăt, cu formatul meu, A4.

Nici ea n-a părut să se agite, cu toate că mai rămăseseră puține zile până la al doilea termen. După felul în care a editat cartea, cu aceleași paragrafe decalate, despărțiri ciudate la capăt de rând, spații exagerat de mari sau mici între cuvinte, m-am convins că nici ea nu avea habar de editarea cărților voluminoase. Corect spus ar fi, nu avea interes s-o facă, pentru că, după cum am aflat mai târziu, își creaseră deja paravanul de retragere. De fugă!

Și astfel, cu indiferență, relaxată, surprinzând-o chiar că lucrează la alte cărți, nici al doilea termen nu l-au respectat. Dar ca să nu mă plictisesc, și să nu cumva să mă bată gândul să mă revolt, m-au invitat la tipografie să văd cum se lucrează la aranjarea culorilor de pe copertă.

Am fost, într-adevăr, impresionată de mașinăria aceea mare. Văzându-mi cartea pe hârtie și oamenii lucrând la ea, supărarea mi s-a mai atenuat. Scop premeditat, scop atins.

Ce pot spune? Auzisem în viață, și chiar am trăit situația de a vedea că un contract scris, semnat și ștampilat, poate fi încălcat subtil, șmecherește, prin dos. Dar nu-mi imaginam că poate fi încălcat fățiș, cu tupeu, fără un minim bun simț sau strop de rușine.

Mereu învățăm, dar întotdeauna mai, sau prea târziu. Iar lecțiile sunt atât de diferite, încât nu ne ajunge viața să le cuprindem.

Așa am învățat eu să devin circumspectă în fața calmului inexplicabil al unor asemenea inși, aflând peste doi ani, că la acea dată, înființaseră deja Asociația Memoria Culturii, din Teremia Mare - calea de evadare - cu doar Tîrzioru L. figurând la A.N.A.F. ca membră în... „asociație”.

Bun. Așadar, după ce-am primit praful în ochi cu tipografia, m-am mai liniștit. Am trecut peste întârzieri, am uitat de toți nervii de până atunci... crezând că gata, de-acum totul va fi bine. Dar iarăși nu știam că greul abia urma să vină... că aveam să trăiesc partea cea mai abruptă și spinoasă a relației noastre. Având deja „paravanul”, n-au încetat să mă uimească cu nepăsarea lor!

În 11 iunie 2013, am ținut primul exemplar în mână, și am văzut vreo alte 30-40 frumos ambalate, aduse și așezate în holul sediului de pe Aurel Popovici 6, de unde, vorba vine, urmau să fie trimise librăriilor și cititorilor. Nici o clipă nu m-am gândit că acelea aveau să fie singurele exemplare pe care le voi vedea vreodată, din cele 500 plătite!

Stabilisem în scris că la cel mult 14 zile de la ieșirea de sub tipar, îmi vor distribui cartea în librăriile din țară (trecute în contract), prin urmare, stăteam încă liniștită și încrezătoare că se vor ține de cuvânt.

Din prima săptămână, Tîrzioru L. mi-a arătat o listă cu cititorii care se grăbiseră să comande romanul imediat ce aflaseră de apariția lui, unii întrebând și de primul, aflat la editura din București. M-am bucurat, desigur.

Însă bucuria n-a ținut mult.

Tîrzioru L., fără să citească pe chipul ei vreun regret sau o umbră de rușine, mi-a adus la cunoștință faptul că o doamnă din București le reproșa că plătise transportul mai mult decât prețul cărții, respectiv 30 de lei! Am

întrebat-o cum e posibil. Cu indiferență fățișă, mi-a răspuns că atât costă curieratul rapid, că cititorul plătește atât livrarea cărții, cât și întoarcerea banilor la editură. I-am propus să apeleze la serviciile Poștei Române, dar răspunsul ei, categoric atât prin voce, cât și prin mimică și gesticulație, a fost: „Nici gând! Nu avem timp să ne deplasăm până acolo!”

Interesante aceste refuzuri!

Pe undeva, la articolul 5 din contract, trecuseră că vor suporta toate cheltuielile de desfacere și transport, ceea ce pentru mine fusese evident că erau incluse în suma pretinsă la început, în cei 6730 de lei. Ar fi putut să-mi ceară mai mult, să calculeze mai cu răbdare, am gândit mai târziu... însă pe atunci urmăriseră doar să-mi ia banii, cum s-a dovedit mai apoi.

Însă nu bănuiam - pentru că nu pot gândi atât de murdar - că, aducându-mi la cunoștință nemulțumirea cititoarei mele, acela a fost primul tertip al ei de a-și atinge scopul!

Astfel, la mai mult decât dublul celor 14 zile, cartea mea nu apăruse în librării, iar ea, Tîrzioru L., începuse presiunile asupra mea, convingându-mă să reduc din suma ce urma s-o primesc, ca să le acopăr cheltuielile de livrare, afirmând că sunt în pierdere și că de aceea nu-mi pot distribui cartea!

Supărată că, în ciuda faptului că renunșasem deja la o parte din bani, nu-mi vedeam romanul în librării, și că între timp, o prietenă din Sibiu îmi scrisese că așteptase aproape două săptămâni să primească romanul meu prin curierat rapid (!), în 31 iulie 2013, m-am dus la editură, unde am găsit-o doar pe Tîrzioru, singură-singurică, la biroul din hol. Toți ceilalți erau în concediu.

A început să-mi explice, să justifice absența romanului de pe rafturile librăriilor, insistând să reduc și mai mult din banii ce urma să mi-i dea din încasări.

Am acceptat, întrucât nu voiam ca cititorul să plătească. Îmi dovediseră că nu au scrupule, și că dacă eu nu voi fi de acord, își vor recupera sumele din buzunarul cititorilor. Și așa, am ajuns aproape de valoarea din factură.

La acea vreme începusem să mă gândesc (și să accept acest gând) că aș fi mulțumită să-mi recuperez investiția, cei 6730 de lei, fără niciun ban în plus. Important era ca romanul meu să ajungă la oameni. Pentru ei îl scrisesem.

Pe de altă parte, chiar în acea perioadă, depusesem la București cererea de chemare în judecată a Editurii Herald, punându-mi mari speranțe în Justiție.

Bucuroasă că acceptasem și acest compromis, Tîrzioru L. s-a grăbit repede-repejor să întocmească încă un act adițional la contract, pe care să semnez că sunt de acord cu jumătate din suma stabilită inițial ca preț

de raft. Atunci am aflat că habar n-avea de primul act adițional semnat de mine și Timoceanu G. în urmă cu aproape două luni! Intrigată chiar, mi-a spus că i se pare prea scurt intervalul de trei luni la care trebuia să îmi dea banii primiți de la cititori, și a insistat să mi-i vireze la patru luni. I-am spus că sunt de acord să procedăm așa la vânzările în regim de consignație, dar nu și la încasările directe de la clienți.

Mai clar: firma de curierat rapid cu care preferau să lucreze, într-o săptămână le aducea banii încasați de la clienți. Prin urmare, până la împlinirea celor trei luni în care ar fi trebuit să mi-i verse în cont, le rămâneau multe alte zile în care puteau să se folosească de ei.

Aberant, nu? Obraznic chiar! Se tocmea pe banii mei, după ce își luasera în aprilie partea.

Abia mai târziu mi-am pus întrebarea cum de avea dreptul să întocmească, să semneze și să stampileze acte în numele administratorului. De ce nu? zic azi. La o firmă „pe cale de dispariție” se poate.

Făcusem până atunci multe drumuri la editură, zeci, atât pentru editare, cât și pentru tipărire, stabilirea costurilor și banilor ce-mi reveneau, de fiecare dată plătiind parcarea, pentru că na!, nu era loc și pentru clienți (care deja plățiseră) în poarta editurii. Așa că din iulie nu m-am mai dus. Odată pentru că-mi spusese că în august vor fi toți în concediu, apoi nici nu mai voiam. Mă săturasem de ifose, sclifoseli și să fiu dusă de nas. De altfel, mai aveam de ce să merg? Obținuseră și ăștia, ca și cei din București, tot ce voiau. Rămânea, cum am spus, speranța să-mi recuperez banii investiți și să-mi știu cititorii mulțumiți.

Dar cu toate renunțările și actele adiționale, în toamnă am constatat, cu supărare, că încă nu-mi distribuiseră cartea în librării! Și nici când s-au împlinit cele trei luni, n-au binevoit să-mi trimită raportul vânzărilor și banii adunați de la cititori. Nici peste încă o lună n-au făcut-o, așa că, iată-mă luând-o da capo, ca și cu cealaltă editură, și în 28 octombrie 2013, i-am notificat prin avocat, expunându-le motivele și solicitându-le restituirea sumei de 6730 de lei, conform primei anexe, semnate de Timoceanu G. în 22 mai 2013.

Desigur că răspunsul primit din partea editurii, prin aceeași Tîrziu L., a fost unul obraznic și mincinos. Instanța s-a convins ulterior de toate acestea. Însă afirmația ei de la acea dată, mai exact la cinci luni de la ieșirea cărții de sub tipar, cum că exemplarele plătite de mine se află, bine mersi, în hala tipografică, și *nu* pe rafturile librăriilor, a fost dovada insolentei ce o caracterizează!

Așadar... nici vorbă să-mi văd banii înapoi. În schimb, în urma notificării, am primit mult așteptatul raport al vânzărilor, cu numele cititorilor. Am constatat astfel, comparând cu listarea făcută de Tîrzioru în vară, în prima săptămână de la apariția cărții, că din listă lipseau patru persoane, inclusiv numele prietenei mele din Sibiu, dar și comenzile repetate făcute de „Adevăr Divin” din Brașov.

Și cam atât. A urmat o tăcere nerușinată! Au considerat că raportul de vânzări era suficient. Cu el aveam să trăiesc și să-mi plătesc facturile.

Dar după cum aveam să observ ulterior, la acea vreme, reprezentanții „editurii” erau ocupați cu treburi mai... importante decât o insignifiantă persoană căreia îi luaseră banii și se foloseau de ei. În noiembrie 2013, au participat la Gaudeamus, în București, unde au obținut un premiu de excelență. În 26 noiembrie, Șerban R. a distribuit o fotografie postată pe pagina „editurii”, în care apărea alături de Tîrzioru, amândoi surâzătorii și ținând strâns în mâini trofeul. Printre multele felicitări ce n-au întârziat să apară, au fost două care mi-au atras atenția: o doamnă care scria „Felicitări, Robert, meritați din plin”, iar mai jos, Cornel F.S., care comenta, la rându-i: „Felicitări Robert! Felicitări Editura Brumar!”

Nu am fost surprinsă, dar am reținut.

Și revenind la raportul de vânzări trimis via email de Tîrzioru:

Acest document fals, cu cifre scoase din burtă, a fost picătura care mi-a umplut paharul răbdării. Câți alți cumpărători ascuseseră din raport? Insolența ei, minciuna și neobrăzarea de a se revolta și de a-mi răspunde așa cum mi-a răspuns, când toți banii încasați până atunci îi băgaseră în buzunarul propriu, din al meu punct de vedere, depășea limita maximă a impertinenței!

Prin urmare, în 2 decembrie 2013, precum cerea legea de-atunci, am chemat reprezentantul editurii la mediator. Adică pe Timoceanu G., cel pe care îl știam, cel cu care semnasem contractul.

Dar s-a prezentat Tîrzioru L., surprinsă tare că a fost chemată, și continuând să invoce aceleași motive și neadevăruri de până atunci. Mi-am dat seama că nu am cu cine să discut, că niciodată nu voi face treabă cu acești indivizi, și i-am spus doamnei mediatore că nu-mi mai pierd timpul cu ei și că voi merge în proces.

Pentru că în prima zi venise fără ștampilă, peste trei zile, Tîrzioru a revenit cu Timoceanu, care și-a luat angajamentul în fața doamnei mediatore că îmi vor plăti cei 418 lei *invențați* în raportul de vânzări. Nici vorbă

de actul adițional și solicitarea mea din notificare, de a-mi restitui integral suma investită.

S-au ținut de cuvânt, dar parțial, virându-mi în cont *exact* jumătate din suma declarată și încasată în vară, adică 209 lei.

De ce afirm azi că acești „editori” sunt doar simpli comercianți, pres-tatori de servicii infiltrați printre adevărații editori cu respect și dragoste de carte? Pentru că Tîrziu L, după ce a făcut așezarea în pagină, așa prost cum a făcut-o, a recunoscut în fața doamnei mediatoare că nu-mi citise cartea! Niciunul din „editură” nu avea idee ce tratam în ea! Păi... ce editor te pretinzi a fi... cum îți pui numele pe coperta cărții mele, dacă tu nu ai habar ce cuprinde?

Opinia mea vizavi de crasa lor impertinență, de micimea lor ca oameni, se bazează pe tot ce a urmat mai târziu, respectiv pe faptul că, în continuare, cartea nu a fost distribuită în țară; că niciodată nu am văzut mai mult decât cei 209 lei; că în bilanțul contabil de la 31 decembrie 2013, la rubrica profit, au declarat suma de 5356 de lei, ceea ce dovedește că nu au avut vreodată intenția să-mi plătească banii ce nu li se cuveneau, că nu le-a păsasat, și nici actualmente nu le pasă de nimeni și de nimic.

În consecință, în 19 decembrie 2013, am dat în judecată „editura” Brumar, din Sânpetru Mic 165, cu număr de înregistrare J35/1177/2002, fără să știu că mă voi judeca cu o firmă-fantomă, cu un alt administrator, „nespecificat”, după cum arată evidențele Registrului Comerțului, și cu cel care semnase cu mine contractul de editare, actul adițional, și venise la mediator să semneze și ștampileze, figurând ca asociat *numai* până în iunie 2008!

Așadar, cine fusese reprezentantul legal și real al „editurii” în 2013? Care dintre cei trei, înfățișați publicului pe pagina Asociației Editorilor din România cu sigla și denumirea „Brumar”, angajase avocata să reprezinte editura în fața instanței de judecată?

Procesul

*„Cine nu pedepsește nedreptatea,
poruncește ca ea să fie făcută.”*

Leonardo da Vinci

Judecata s-a desfășurat în Timișoara, unde încă, apreciez eu, zeița Justiției își face bine treaba. Mă refer strict la judecători.

La București, unde procesul (care se derula concomitent cu cel din Timișoara) ar fi trebuit să se desfășoare în regim de urgență, legiuitorul considerând că am statut de salariat, a fost și a tot fost trenat. Aici însă, am primit prima solicitare de a achita taxele judiciare la o lună de la depunerea cererii.

De data asta am plătit cam aceeași sumă ca cea de la București, însă pe dreptate. Acesta era un proces pe Drept Comercial.

Cu toate că nu mă descurcasem chiar de la început să plătesc totul așa cum trebuia, la primul termen m-a ajutat doamna judecătoare, mi-a explicat ce am de plătit și de ce, dându-mi timp până la termenul următor să îmi fac un calcul al banilor și, eventual, să renunț la vreun capăt de cerere, dacă nu îmi pot permite mai mult. Un gest omenesc, așa spune... așa cum, văd eu, ar trebui să se comporte un judecător față de un om nepriceput într-ale legilor, care vine să-i ceară ajutor.

În aprilie 2014, m-am mutat în apartamentul fiului meu, tot închiriat. De aceea, în luna mai nu am primit Întâmpinarea depusă de „reprezentantul” de la Brumar, prin avocată. Dacă foștii proprietari nu ar fi aruncat plicul într-un sertar și mi l-ar fi dat, poate că procesul s-ar fi încheiat înainte de vacanța judiciară, cu toate că, după cele știute de mine astăzi, sunt convinsă că situația ar fi fost aceeași.

Așadar, doamna judecătoare Adriana Laura Dimitriu, auzind, în iunie, că plicul îmi fusese trimis pe vechea adresă, mi-a permis să răspund la Întâmpinare, dar... în septembrie.

Procesul s-a derulat rapid, pentru că avocata editurii nu s-a mai prezentat, iar mai târziu am înțeles de ce.

Cert este că m-am agitat degeaba, că am scris și am tot scris inutil, neștiind nici eu, și nici Instanța de judecată, că discutăm despre niște documente semnate de persoane fără acest drept, și că, de fapt, stăm de vorbă cu... nimeni!

În octombrie 2014 (pe când la București dosarul meu abia ajunsese, în sfârșit!, la instanța competentă), doamna judecătorească a amânat de două ori cauza, pentru a se putea pronunța. Tot ce trecusem la dosar, era, într-adevăr, greu de descâlcit pentru o minte ordonată, normală, dar nu și pentru niște farsori, care la acea dată știau că sunt intangibili, că nicio sentință judecătorească nu-i putea ajunge!

Am primit câștig de cauza. Prin Hotărârea 14893, pronunțată în data de 6 noiembrie 2014, „editura” Brumar era obligată să îmi restituie banii încasați pentru serviciul neonorat, respectiv cei 6730 de lei plătiți în aprilie 2013, întreaga sumă solicitată ca daune morale, și cheltuielile de judecată. În total, 17787 de lei, adică aproape o sută optzeci de milioane, lei vechi!

Am așteptat să treacă cele 30 de zile, timp în care cei de la „editură” ar fi avut dreptul să depună cerere de apel. Nu au făcut-o, astfel că în 9 decembrie 2014, decizia instanței a fost comunicată pe adresa din acte, pe Aurel Popovici 6, Timișoara.

Au trecut sărbătorile, a trecut și ianuarie 2015, iar la sfârșitul lunii februarie, am căutat un executor judecătorească. Așa am ajuns la domnul Ardean Claudiu-Gheorghe, căruia i-am plătit alți 250 de lei pentru a executa silit firma SC Brumar SRL, CUI 14797560, necunoscând la acea dată că figura în acte cu sediul în Sânpetru Mare 165. Dar chiar dacă aș fi știut, după cum aveam să aflu ulterior, tot n-ar fi contat.

Iar din acest punct, a început aventura! ...și odată cu ea, ca în orice aventură, descoperirile.

Mergând peste câteva zile la biroul domnului executor, auzind ce-mi spune, am înlemnit!

Aflase că în decembrie 2014, de cum primiseră sentința judecătorească, cei de la „editură” dispărușeră cu tot cu birouri, cu activele imobilizate în valoare de 480.000 RON, și cu cei 15 salariați declarați în bilanț! Văzusem cu ochii mei tot acel mobilier, toate birourile, computerele, imprimantele, și o mare parte dintre angajații de la subsolul și parterul vilei. Îmi era de neimaginat că putuseră fugi!

Executorul judecătorească s-a dus și la hala tipografică de care îi spusese, unde asistasem la ieșirea de sub tipar a primului exemplar al cărții mele. N-a fost greu de găsit, fiind o clădire situată în afara orașului, de culoare crem cu verde.

Aici a aflat că acele utilaje ce-mi luaseră cândva ochii, fuseseră de fapt închiriate, și că administratorul firmei respective îi căuta la rându-i, întrucât dispăruseră și de-acolo, fără să plătească chiria pe ultimele trei luni!

Și totuși, chiar și în prezent, Timoceanu G. și Tîrziuor L. se afișează și se mândresc pe contul de Facebook cu utilajele pe care, necunoscătorii ca mine, le cred a fi ale lor.

În concluzie, misiunea executorului judecătoresc s-a considerat a fi încheiată, pentru că între timp a aflat că cei doi căutați schimbaseră denumirea firmei, brațul sever al legii neputând astfel să-i ajungă. Și gata! Dădusem în judecată o firmă, prin urmare *aceasta* trebuia executată, nu cei care o administraseră. Care mă furaseră!

În România, și poate oriunde în lume, un executor judecătoresc poate pune sechestru numai pe activele imobiliare ale firmei despre care scrie în sentința judecătorească, iar dacă acestea s-au dematerializat și rematerializat în altă firmă - chiar și duse de mâinilor unor escroci - , totul este legal, iar păgubiții n-au altceva de făcut decât să fluiere neputincioși a pagubă.

Stând, așadar, cu Hotărârea judecătorească în mână, mă trezisem furată și înșelată, fără puțință de a-mi recupera pierderile. Singura mea posibilitate rămânea aceea de a solicita sprijinul altor instituții ale statului, fiind convinsă că, având hârtia semnată de un magistrat, aveam dreptatea de partea mea. Urma însă să aflu că în România nu e tocmai așa. Ce eu nu aveam, dar ceilalți de la „editură” aveau, erau imaginea, statutul bine cunoscut în societate, tupeul fenomenal, experiența în șarlatanism și... banii.

Pe urmele fugarilor

Chiar dacă citesc presa doar fugitiv și foarte selectiv, pe internet, auzisem de faptele extraordinare ale celor de la DNA. Auzisem și de faptul că anchetaseră pensionari, pentru că dăduseră șperț o orătanie, un ou, un borcan de miere sau 100 de lei din amărâta de pensie, ca să se poată strecura un pic mai ușor într-o lume a șmecherilor pentru care 100 de lei e un fleac!

Așa că, ce mi-am zis? Dacă ofițerii ’ceia se iau de-o bătrână care vinde pătrunjel la colț de stradă, atunci sigur mi-or rezolva și mie treaba cu fugarii mei, că doar vorbeam de o sumă mult mai mare de bani și de decizia unui magistrat.

Și m-am dus la DNA.

Am urcat și am ajuns în fața ofițerului de serviciu. Degeaba însă, după cum aveam să constat, pentru că m-a refuzat, spunându-mi că nu ține de competența lor, și sfătuindu-mă să merg peste drum, la Parchet.

Cuminte, ca tot românul, am urmat sfatul lui binevoitor, m-am dus repejor acasă și am întocmit plângerea, iar a doua zi, în 25 februarie 2015, am mers la Parchet.

Aici, cu toate că țineam strâns, cu optimism, Sentința judecătorească în mână, procurora de serviciu, cu un aer plictisit, controlându-și iritarea ce vocea și ochii i-o trădau, mi-a spus că nu ajunge o simplă plângere scrisă, că trebuie să întocmesc un alt dosar, cu dovezi, date clare. Cum cred eu că pot ei să mă ajute, dacă nu le dovedesc ce mi s-a întâmplat? Iar eu, cu mintea omului de rând, obosit ca după un război, m-am mirat tare! ...pentru că în aceeași clădire, la doi pași, în arhivă, era dosarul meu, în care timp de un an scrisesem și tot scrisesem. Nu înțelegeam de ce era nevoie de mai mult de-atât! Cuvântul unui magistrat nu era suficient?

Ei bine, s-a dovedit că nu. Nu în ceea ce mă privește pe mine, omul neînsemnat, fără sursă de trai, înșelat de impostori versați.

Începând să-mi expun punctul de vedere, cu glas tremurat, și așa, mai cu bun simț, se pare că inima doamnei procuror s-a mai înmuiat, și până la urmă mi-a primit plângerea. Iar peste trei săptămâni, am găsit în cutia poștală o citație. Întâmplător aș spune, sau spre norocul meu, pentru că nu avusesem de gând să ies din casă în acea zi. În respectiva citație, eram chemată să mă prezint a doua zi, în 17 martie 2015, la Secția 1 Poliție, la ora 9.

M-am dus. Primul lucru pe care mi l-a spus domnul polițist Panțiru Ionuț - lucru pe care nici azi nu-l prea înțeleg, pentru că nu a căpătat un înțeles limpede și cu efect - a fost acela că „sunt norocoasă că am sentința judecătorească”. Azi, la mai bine de un an, pot spune că nu l-am prea avut.

Domnul Panțiru m-a invitat în birou și am discutat. M-a ascultat cu deosebită solitudine și răbdare, lăsându-mi impresia că era hotărât să-mi facă dreptate. Am scris o declarație, reluând din nou toată povestea de la capăt, iar la despărțire mi-a promis că săptămâna viitoare îmi va audia pe Timoceanu G. și Tîrziouru L, cu care semnaserăm contractul de editare și actele adiționale 1 și 2.

Dar... cum deja începusem să mă obișnuiesc, și domnul polițist a „dispărut”. Ceea ce mă face să mă întreb: se poartă cumva asta la noi și nu știu eu?

Mai clar, lucrurile au decurs în felul următor:

Trecând săptămâna promisă, două de fapt, la 1 aprilie 2015, l-am sunat pe domnul Panțiru. Mi-a spus că a fost foarte ocupat, că a trebuit să-mi dea dosarul de-o parte, dar că îl va lua la mână imediat ce va reveni din concediul de două săptămâni în care urma să plece, urmând ca după Paști să-i cheme pe cei doi la audiere, și promițându-mi că în 24 aprilie mă va căuta la telefon.

N-a făcut-o. După ce am lăsat să treacă încă aproape o lună (ocupată fiind cu celălalt proces, de la București), în 19 mai l-am sunat iarăși eu. Aceeași poveste: din nou a fost ocupat, din nou nu a avut timp de dosarul meu, pentru că a avut de anchetat la Pașcani un furt de cardane. A recunoscut că uitase de promisiunea de-a mă suna în 24 aprilie, însă de data asta, la insistența mea, am stabilit să ne întâlnim peste trei zile, după ce avea să-i audieze, în sfârșit, pe cei doi - Timoceanu și Tîrziouru.

La ora 9, în 22 mai 2015, m-am dus la poliție. Domnul Panțiru mi-a citit declarațiile lor. Cei doi n-au reușit, de data asta, să mă mai surprindă cu minciunile îndrugate acolo, ci doar să mă indigneze!

Și totuși... altceva m-a surprins în acea zi: atitudinea vizibil schimbată a domnului polițist, și faptul că mi-a spus, mai cu jumătate de gură, că „nu i se pare să fie înșelăciune”? Să fi fost oare iarăși graba și lipsa de timp? Sau trecerea timpului, care, cum știm, mai afectează memoria și atenuează impresiile?

Nu mi-a venit să cred ce-mi spune! Obosisem să tot repet că nu eu am decis că cei doi m-au înșelat, ci un magistrat, după ce-a amânat de două ori cauza, pentru a cugeta bine asupra ei. Oare nu conta că doamna judecătoare Adriana Laura Dimitriu scrisese negru pe alb că, prin faptul să semnaseră actele, Timoceanu și Tîrziouru erau obligați să-mi dea o sumă de bani? Cine

atunci are putere mai mare de decizie în țara asta? Cum mai putem noi, cei furăți și înșelați, să ne simțim protejați?

La plecare, domnul polițist mi-a promis (iarăși) că va vorbi cu domnul procuror Ceaușu Alexandru Octavian, care se ocupa de dosarul meu, urmând ca apoi să mă anunțe ce-au discutat.

Peste cinci zile l-am sunat iarăși eu. Auzind (pentru a câta oară?) că din nou n-a avut timp și că nu luase legătura cu procurorul, am început să realizez că șansele mele de a-mi recupera banii sunt mici... mici de tot!

Supărată pe aceste amânări, nereușind nicidecum să înțeleg ce se întâmplă, mintea mea refuzând să accepte că stau ca proasta cu sentința judecătorească în mână și că nimeni nu mi-o ia în seamă, în 4 iunie 2015, la aproape doi ani(!) de când cartea mea ar fi trebuit să existe în librării, am depus la Parchet o cerere de recuzare a polițistului, explicând în detaliu tot ce-am descris mai sus.

În 17 iunie am primit răspuns, prin Ordonanță... fără număr, semnată de chiar domnul procuror Ceaușu Alexandru Octavian, prin care dispunea respingerea cererii de recuzare, întrucât nu era susținută de vreo altă probă de la dosar. Punct.

Și iată, drag cititor, aceasta este calea ce-o are de urmat omul plătitor de impozit și de salarii celor care s-au pus în slujba binelui, și capătul unde treburile se termină. Cum spuneam la început? ...că mori cu dreptatea în mână? Ei bine, chiar așa este!

Din mica descriere ce mi-am făcut-o la început, se poate deduce faptul că viața a avut grijă să mă îngenuncheze de nenumărate ori, însă de tot atâtea ori m-am ridicat, uneori singură, alteori ajutată, și, cu certitudine, întărită și încurajată de Dumnezeu. Așadar, am învățat să strâng cu încăpățănare din dinți, să nu-mi plec fruntea în fața unor oameni fără caracter, și să-mi caut, chiar și singură, dreptatea.

Asta voisem să priceapă Timoceanu că înseamnă pentru mine „a merge până în pânzele albe”, și, de asemenea, voisem să-i spun domnului polițist Panțiru, atunci când i-am comunicat că îmi voi face singură dreptate. Dumnealui a tresărit și m-a sfătuit apăsând să nu fac așa ceva.

Nu am idee ce a înțeles el că înseamnă a-mi face singură dreptate. Probabil că nu am o imaginație la fel de bogată ca a dumnealui. Mă refeream însă la cartea de față, întrucât, pentru a scrie o carte, orice fel de carte,

este nevoie de documentare, mai ales atunci când vorbești de locuri, întâmplări și persoane reale.

Și ca orice poveste, aceasta fiind una începută, dar nu și cu happy-end, deși nu ar fi fost treaba mea, ci a celor care au promis că vor veghea să avem o viață mai bună, l-am lăsat pe domnul Panțiru cu lipsa lui de timp și cu uitările repetate, pe procurorul Ceașu cu treaba lui, convinsă că dosarul meu, mereu dat la o parte, o fi ajuns deja jos de tot, la baza teancului de dosare ce sunt de cercetat, și am pornit să mă... documentez.

Așadar, forțată de împrejurări, de faptul că timpul trece, că sunt obligată să văd încă și azi rânjețele nesimțite ale celor care, în continuare, reprezintă în fața lumii, editura-cameleon Brumar, am început să cercetez pe cont propriu, să caut să înțeleg ce s-a întâmplat, și cum este posibil ca niște farsori să fie liberi să-și vadă de potlogării mai departe.

Și am început mai întâi cu pagina A.N.A.F., unde am aflat, cum spuneam, că „editura” Brumar - înființată în august 2002, cu sediul în Sânpetru Mic 165, având până în 2011 activitatea de „Fabricarea articolelor de ambalaj din material plastic”, iar de prin 2012-13 trecând pe „Alte activități de tipărire n.c.a.” - la 31 decembrie 2014 a ieșit pe profit, astfel confirmându-mi-se reaua lor voință de a-și onora obligația față de mine, dar mai ales cinismul de care au dat dovadă atunci când mi-au trântit în cont cei 209 lei!

Apoi, din întâmplare, am aflat că cei doi crai de la Brumar nu fugiseră cu mobilier și angajați, ci că doar se mutaseră cu un nivel mai jos, la demisol, unde continuau să-și desfășoare activitatea, să trimită și să primească corespondența, pe ascuns vânzându-și cărțile publicate numai prin anumite librării, și nu de la sediul, de acum „abandonat”. Am mai aflat că-și pătasera obrazul (și-așa gros) și cu alte tipografii, și că erau mereu în căutare de o firmă la care să-și scoată cărțile plătite de autori.

M-am dus la fața locului să verific dacă într-adevăr mai sunt acolo, iar informația s-a confirmat. Mașina cu numărul TM62GAB, condusă de Tîrzioru, era parcată în fața vilei de pe Aurel Popovici 6. Iarnă fiind, și întuneric, în jurul orei 18 am văzut-o pe respectiva stingând luminile la etajul - mai mult sau mai puțin gol - și coborând apoi la demisol. Diferența dintre ce știam și ce puteam vedea acum, din exterior, era că dispăruse (de această dată la propriu) firma de pe fațada clădirii, cu inscripția „Editura Brumar”. În concluzie, pentru oricine din exterior, inclusiv pentru executorii judecătorești, „editura” nu mai exista acolo.

Desigur că am anunțat executorul judecătorec, dar care din nou m-a dezamăgit, spunându-mi că nu le poate face nimic, chiar dacă se ascund, pentru că activează pe altă firmă.

Persoana binevoitoare care îmi dăduse informația anterioară, mi-a mai dat un pont: acela că Tîrziu Loredana a înființat „Asociația Memoria Culturii”, de care am mai scris.

Mergând pe urmele acestei informații, am descoperit că fusese gândită de mai demult, că se pregătiseră să schimbe „macazul” cu câteva luni înainte de a le călca eu pragul. De aici se explică și pasivitatea de care au dat dovadă față de contractul scris și semnat, și toate actele adiționale, inclusiv indiferența de mai târziu față de procesul de judecată și sfidarea deciziei Instanței. Aveau paravanul de care am mai spus. Și după cum îmi dau eu azi seama, nu ar fi primul. Actul de autorizare al acestei asociații cu un singur membru, a fost eliberat cu o lună înainte de a mi se lua cei 6730 de lei, respectiv în 7 martie 2013, iar adresa, ca și la celelalte firme de care voi spune acuși, era tot la sat, adică în Teremia Mare. Ciudată atracția asta a lor către localități mici, rurale!

Am continuat să le urmăresc activitatea cu deosebit interes, și, de ce să nu recunosc, chiar bucurându-mă lăuntric de faptul că, știindu-se urmăriți de trei executori judecătorești, erau nevoiți să se furișeze, să-și caute tipografie pentru cărțile clienților, incapabili să-și strunească, măcar pentru o vreme, lăcomia și instinctul primitiv de prădător, și să înceteze cu această falsă imagine de editori cu experiență, onești și iubitori ai artei, ce-o afișau în public - mai ales pe contul de Facebook - prin care atrăgeau creduli ca mine.

Faptul că, pentru a-și păstra renumele și imaginea, erau nevoiți să-și păstreze sigla, să facă lansări de carte, într-un cuvânt să miște, m-a amuzat, privind totul ca o sete de recunoaștere, și nu ca o sfidare a mea. Tot mai siguri pe metoda paravanelor, care dăduse rezultate în cei peste 20 de ani, uitaseră rapid de mine, la fel cum uitaseră, de cine știe câte alte ori, de ceilalți înșelați.

Ceea ce însă îmi ofereau prin această ferventă activitate, a fost documentația pentru această carte și impulsul de a nu renunța și a-i lăsa în plata domnului.

Îmi permit să vorbesc la plural când spun de cei 20 de ani de fofilări și înșelăciuni, întrucât, precum se vede pe pagina A.E.R., Timoceanu, Tîrziu și Șerban declară că au fost împreună încă din 1994. Cu această vechime (în ce?) se și mândresc pe pagina pseudo-editurii.

Adaug însă, că firma cu care se prezintă și azi pe pagina Asociației Editorilor din România, se numește „Arbeit” SRL (înființată în 20 iunie 1994), și este radiată din 7 iunie 2013, adică de aproape trei ani, și la două luni după ce-mi furaseră banii. Voi reveni asupra ei mai în detaliu.

Să merg mai departe:

În martie 2015, a avut loc expoziția de carte Bookfest, la Timișoara. „Editura” Brumar nu era trecută în lista expozanților, ci... Asociația Memoria Culturii - neplătitoare de TVA și impozit - dar cu venituri totale, la 31 decembrie 2014, de 105.125 de lei, cu un excedent de profit în valoare de 55.738 de lei, și fără nicio pierdere, cât de micuță! Cred și eu!

Așadar... deduc eu, s-au mai perfecționat un pic într-ale afacerilor. Au învățat că aici se poate. După o lungă perindare a lui Timoceanu G. prin tot felul de SRL-uri, la care avea de plătit taxe, au ajuns la concluzia că o asociație, chiar și cu un singur membru, este mai... profitabilă.

Pe contul de Facebook al editurii-cameleon au apărut tot felul de invitații la Bookfest 2015, la lansări de carte, iar apoi fotografiile cu cei trei, Șerban, Timoceanu și Tîrzioru - primul, cu o drăguță cămașă roz și costum gri; al doilea, în verde, pe nas cu ochelari fițoși, cu ramă albastră - amândoi stând alături la masă și surâzând bonom publicului. Iar ea, într-un costum fancy de culoare închisă, în spatele standului lor de cărți, vorbind cu un client.

Și cum cineva a spus că „Poezia e ca herpesul : e în tine tot timpul, dar se arată uneori”, se pare că talentatul meșter-tipograf Timoceanu G. s-a pricopsit și el cu acest virus, și a lansat o carte de poezii, cu „Galbenuri și oboese”, publicată la o altă editură, prezentată la Bookfest de către editor și, desigur, de Șerban R.

Este de admirat faptul că, deși știa că are pe urme executorii judecătorești, Timoceanu a reușit să-și găsească pacea interioară și să scrie poezii de... suflet. Mă rog, fiecare cu zeița lui inspiratoare.

Și mă amuz din nou, gândind că totuși muza l-a părăsit cam repede, din moment ce, peste mai puțin de trei luni, și la o zi după ce a radiat firma „Arbeit”, în 8 iunie 2013 a înființat o alta, renunțând la selecta lume culturală și reprofilându-se, cel puțin temporar, pe cultivarea... orezului.

N-ar trebui să mă mir, pentru că omu', talentat, se pare, în multe, se ocupase cu ceva ani în urmă, înainte să treacă pe activități de tipografie, cu fabricarea maselor plastice. Un mini-geniu, înzestrat de zei cu har, aș spune privindu-i activitatea de-a lungul anilor. Singura diferență de observat, ar fi aceea că a rămas fidel localității, înființând-o și pe aceasta cu orezu' tot în Sânpetru Mic, doar că nu la numărul 165, unde se ocupase cu plasticăraie, ci cu o casă mai încoaci, la 164!

Prin toamna aceluiași 2015, am primit un telefon de la un prieten, care, cunoscându-mi povestea, mi-a spus să merg la Filarmonica Banatul și să mă uit cu atenție la cele două afișe expuse afară. M-am dus, și astfel am descoperit în josul afișului ce prezenta Festivalul Timorgelfest Jubiliar 2015, printre siglele sponsorilor, și pe cea a „editurii” Brumar. C-o fi fost firma din Sânpetru Mic 165, sau asociația din Teremia Mare 47, nu am idee. Sigla pe care o foloseau ambele, cu cele două litere (B și R) îngroșate și cărticica, era aceeași.

Alăturat, un alt afiș mare, cu Festivalul Internațional de chitară, în al cărui colț, din dreapta-jos, era trecută „Asociația Memoria Culturii”, cu o siglă drăguță, nouă.

Așadar, mi-am spus, începeau, încetuc-încetuc, să-și scoată tot mai mult nasul în lume.

Iar peste o săptămână, a ajuns la mine o copie după o factură pe care scria că această asociație făcuse Filarmonicii Banatul afișe A1 în valoare de aproape 1600 de lei. Fără TVA, desigur. Semnătura, identică cu cea de pe al doilea act adițional la contractul meu, aparținând „singurei” membre a asociației, Tîrzioru Loredana.

La acea dată, trecuseră câteva luni de când procurorul îmi respinsese cererea de recuzare a polițistului Panțiru și îmi scrisese că cercetarea merge înainte. Vedeam bine cum.

De asemenea, peste două săptămâni se împlinea anul de când un magistrat decisese că cei doi, care semnaseră contractul de editare și actele adiționale, trebuiau să-mi restituie o sumă mare de bani, motiv pentru care, am mers mai departe cu cercetarea mea.

În noiembrie 2015, a urmat Gaudeamus-ul din București, cei trei fiind, de-această dată, mai discreți ca în anii precedenți.

Dar înainte de-a pleca într-acolo, păstrându-și sigla cu cărticica, au schimbat denumirea pe Facebook, din „Editura Brumar” în „Brumar Publishing House”. Sună mai bine, nu-i așa? Se poartă englezismele.

M-am „dus” după ei. Și astfel, am găsit ceva care să-mi aducă pe buze un alt zâmbet, compătimitor chiar, văzând cum continuă cu șmecheriile și se străduiesc din greu să-și păstreze aceeași imagine fără pată în fața publicului cititor.

Prezentarea oficială pe care și-au făcut-o în noiembrie 8, 2015, tot pe pagina Gaudeamus, și care ulterior a dispărut odată cu schimbarea standului, a fost următoarea:

Editura și Tipografia Brumar	Nivel: 3.20 Stand: 107
Str. Aurel Popovici nr. 6, Timișoara Tel.: 0744 787 959 E-mail: office@brumar.ro http://www.brumar.ro	Director: Robert Șerban Vânzări: Loredana Tîrziu
Asociația Memoria Culturii/Editura Brumar conturează o imagine artistică prin: susținerea scriitorilor și artiștilor; inițierea proiectelor editoriale ce pun în valoare opere ale scriitorilor români, proiecte editate sub egida Editurii Brumar; Organizarea de activități, proiecte și programe de conservare și transmitere a valorilor morale și artistice.	
 EN SUS	

Impresionant, nu?

Cu „tipografia” însă... sunt un pic nedumerită.

De asemenea, Șerban R. adăuga pe contul personal, în 19 noiembrie, încă din Timișoara:

„Domnul [...] va fi prezent la standul Brumar (nivel 7.70, nr. 330), sâmbătă, 21 noiembrie, ora 14, unde vom lansa volumul de dialoguri "Mai degrabă îmi vine să râd". Vor fi autografe, fotografiile și, bănuiesc, râsete” (sic!)

Mda... e bine când ai chef de râs. Restul gândurilor mi le păstrez, și las cititorul să le continue cum socoate de cuviință.

Voi pune mai jos două imagini, ambele monocolor, pentru a ieși mai ieftin cu publicarea acestei cărți, știindu-se deja că banii din munca mea sunt în buzunarele altora.

- cea dintâi, luată de pe pagina de Facebook a pseudo-editurii Brumar, prin care cititorul/cumpărător este invitat să le viziteze standul cu numărul 330 (!);

- a doua, descărcată de pe pagina oficială Gaudeamus, cu expozații.

Ziceam că am zâmbit. Desigur că am făcut-o, văzând cât de atent a fost tăiată imaginea, exact la câteva rânduri mai jos, în așa fel încât să nu se vadă că în dreapta, la numărul 330, era scris, nu „Editura Brumar”, ci „Asociația Memoria Culturii”, care după lege este, după cum se știe, fără scop patrimonial, cum ar fi, de exemplu, grădinițele sau asociațiile de proprietari.

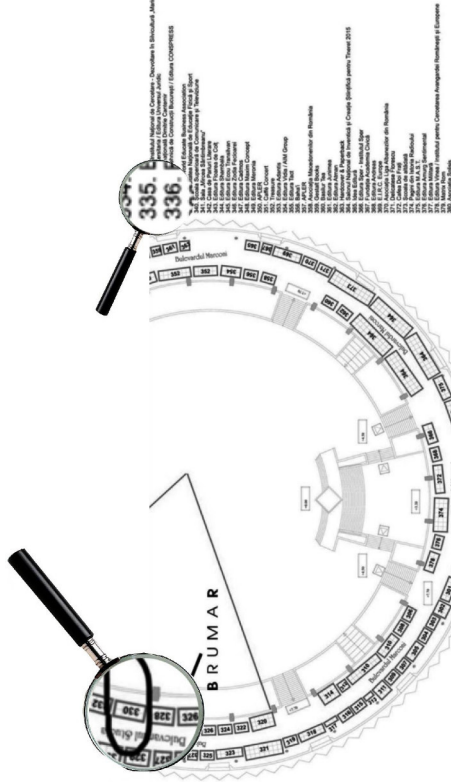
1.

Îmi place · Comentează · Distribuie

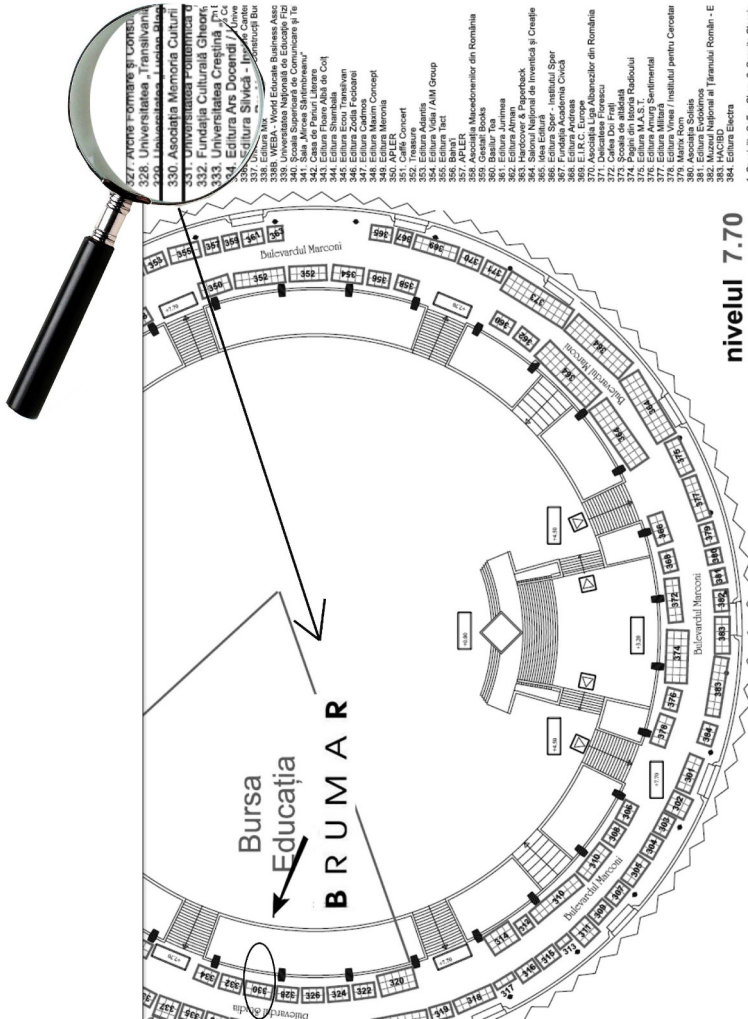
3 persoane apreciază asta.

1 distribuie

- 335. **DR. GHEORGHE POPESCU**, **Președintele** al Comisiei de Cercetare în Știință, Academiei Române
- 336. **DR. GHEORGHE POPESCU**, **Președintele** al Comisiei de Cercetare în Știință, Academiei Române
- 337. **DR. GHEORGHE POPESCU**, **Președintele** al Comisiei de Cercetare în Știință, Academiei Române
- 338. **DR. GHEORGHE POPESCU**, **Președintele** al Comisiei de Cercetare în Știință, Academiei Române
- 339. **DR. GHEORGHE POPESCU**, **Președintele** al Comisiei de Cercetare în Știință, Academiei Române
- 340. **DR. GHEORGHE POPESCU**, **Președintele** al Comisiei de Cercetare în Știință, Academiei Române
- 341. **DR. GHEORGHE POPESCU**, **Președintele** al Comisiei de Cercetare în Știință, Academiei Române
- 342. **DR. GHEORGHE POPESCU**, **Președintele** al Comisiei de Cercetare în Știință, Academiei Române
- 343. **DR. GHEORGHE POPESCU**, **Președintele** al Comisiei de Cercetare în Știință, Academiei Române
- 344. **DR. GHEORGHE POPESCU**, **Președintele** al Comisiei de Cercetare în Știință, Academiei Române
- 345. **DR. GHEORGHE POPESCU**, **Președintele** al Comisiei de Cercetare în Știință, Academiei Române
- 346. **DR. GHEORGHE POPESCU**, **Președintele** al Comisiei de Cercetare în Știință, Academiei Române
- 347. **DR. GHEORGHE POPESCU**, **Președintele** al Comisiei de Cercetare în Știință, Academiei Române
- 348. **DR. GHEORGHE POPESCU**, **Președintele** al Comisiei de Cercetare în Știință, Academiei Române
- 349. **DR. GHEORGHE POPESCU**, **Președintele** al Comisiei de Cercetare în Știință, Academiei Române
- 350. **DR. GHEORGHE POPESCU**, **Președintele** al Comisiei de Cercetare în Știință, Academiei Române
- 351. **DR. GHEORGHE POPESCU**, **Președintele** al Comisiei de Cercetare în Știință, Academiei Române
- 352. **DR. GHEORGHE POPESCU**, **Președintele** al Comisiei de Cercetare în Știință, Academiei Române
- 353. **DR. GHEORGHE POPESCU**, **Președintele** al Comisiei de Cercetare în Știință, Academiei Române
- 354. **DR. GHEORGHE POPESCU**, **Președintele** al Comisiei de Cercetare în Știință, Academiei Române
- 355. **DR. GHEORGHE POPESCU**, **Președintele** al Comisiei de Cercetare în Știință, Academiei Române
- 356. **DR. GHEORGHE POPESCU**, **Președintele** al Comisiei de Cercetare în Știință, Academiei Române
- 357. **DR. GHEORGHE POPESCU**, **Președintele** al Comisiei de Cercetare în Știință, Academiei Române
- 358. **DR. GHEORGHE POPESCU**, **Președintele** al Comisiei de Cercetare în Știință, Academiei Române
- 359. **DR. GHEORGHE POPESCU**, **Președintele** al Comisiei de Cercetare în Știință, Academiei Române
- 360. **DR. GHEORGHE POPESCU**, **Președintele** al Comisiei de Cercetare în Știință, Academiei Române

2.

Concluzia: nici usturoi n-au mâncat, nici gura nu le miroase.

Întrucât povestea mea începe în acea zi de început de aprilie 2013, când m-am pus la masa de tratative cu Timoceanu Gabriel - el fiind cel care mi-a promis marea cu sarea; el momindu-mă cu reducerea de 10%, privindu-mă în ochi și promițându-mi că, cu banii ce-i voi da, va face *întocmai* ceea ce îi cer; el cunoscându-mi cel mai bine situația, povestea cu prima editură și faptul că mi-am vândut acoperișul ca să-i dau lui suma pretinsă pe serviciu - semnătura lui având-o pe contractul de editare și primul act adițional, a fost persoana care m-a interesat în principal, considerând că este capul răutăților și motivul pentru care trăiesc azi așa cum trăiesc.

Cu toate că, între timp, s-a dat la fund, apucându-se de cultivat orez la „Totina Agricole” SRL, mi-am permis să nu-l cred că vrea să fie de-acum băiat cuminte.

Așa că m-am dus la Oficiul Național al Registrului Comerțului și am solicitat, pe bani, desigur, un Certificat Constatator pe numele acestui ins alunecos. Nu eu ar fi trebuit să fac asta, gândesc în acest moment, pentru că nu eu sunt cea care m-am angajat să stau în slujba binelui, să apăr omul, să mențin balanța dreptății dreaptă. Dar după cum s-a văzut, nu am cine s-o facă. A venit al doilea Paște, iar polițistul Panțiru o fi iarăși în alt concediu de două săptămâni, obosit după anchetarea a cine știe câte alte fapte ale hoților, care se știe că nu vor înceta niciodată să apară, dar ale căror dosare îl vor acoperi și împinge tot mai jos pe al meu.

Iar procurorul Ceaușu... Paște fericit, domnule!

Așadar, înainte de a pune frumos în ramă Hotărârea Civilă 14893/2014, înghițindu-mi speranța că voi mai vedea vreodată banii ce mi se cuvin, am vrut să știu neapărat cine este acest ins șmecher, Timoceanu Gabriel, și cum a reușit să se strecoare și să reziste atâția ani în această nobilă breaslă a editorilor de carte. Spun asta, întrucât pe coperta cărții mele, cu toate că nu are habar ce cuprinde, este trecut ca editor!

Primind Certificatul Constatator, nu m-am mirat! ...pentru că eram convinsă că este un șarlatan care se furișează făcând slalom printre spațiile libere lăsate printre rândurile legilor, probabil pentru cei de teapa lui. Un maestru al înșelăciunii, suficient de șiret ca să se mențină la un nivel mediu, să nu bată la ochi, dar priceput în a-și nivela drumul și a deschide ușile celor care îl pot ajuta să continue să trăiască ca un parazit pe seama oamenilor creduli ca mine.

Ca mulți alții, Timoceanu G. a venit din Berzovia la Timișoara ca să se căpătuiască. Oraș mare, cu șanse mari pentru un isteț cu minte ageră ca a lui. Și se pare că o bună vreme a reușit!

Mai întâi, a înființat, pe strada Olanda, firma „Arbeit”, alias „Brumar” - denumirea cu care se prezintă pe pagina Asociației Editorilor din România. Nu singur, desigur! Timoceanu a fost doar asociat, din 17 iunie 1994 și până în 7 iunie 2013.

Administratorul „nespecificat” trecut pe certificat - al cărui nume l-aș fi aflat dacă aș mai fi plătit o altă taxă la Registrul Comerțului, însă am considerat că nu mai vreau să investesc bani în acești inși dubioși - i-a stat alături de la aceeași dată și până în 25 iunie... 2009.

Între timp, începând cu anul 2000 și până în 2008, Timoceanu G. a mai fost asociat în alte cinci firme, pe diferite adrese din Timișoara, inclusiv strada Olanda, firme care azi sunt: două radiate, una în lichidare și alta încă în funcțiune.

În vara anului 2002, Timoceanu înființează, în Sânpetru Mic 165, firma „Brumar” SRL, tot în calitate de asociat, și din nou cu un administrator „nespecificat”, care există și azi în evidențe, Timoceanu retrăgându-se în 20 iunie 2008!

Fiind firma cu numărul de înregistrare, J35/1177/2002 și codul unic 14797560, ambele înscrise pe factura mea în valoare de 6730 de lei, mă întreb: în ce calitate a semnat Timoceanu Gabriel contractul de editare și actul adițional? Și cine este persoana care ar fi trebuit să negocieze cu mine și să semneze? Cu cine a stat, de fapt, de vorbă, Instanța de judecată?

Și astfel se explică de ce, din septembrie 2014, avocata „editurii” nu s-a mai prezentat la proces. Și tot astfel, îmi justific afirmația mea că, atât eu, cât și doamna judecătorească, vorbeam cu „nimeni”, Timoceanu G., cel pe care îl trecusem în dosar, nefiind, la acea dată, reprezentant legal.

Nu voi trece aici numele celorlalți doi asociați existenți în evidențele O.N.R.C., întrucât nu-i cunosc, nu am avut absolut niciun contact cu respectivii. Evit să-i încadrez într-o categorie în care poliția și procuratura ar trebui s-o facă, eu considerându-i simple marionete.

Interesant este însă faptul că, deși urmăriți de mai mulți creditori - datoriile firmei „Brumar” ridicându-se la ordinul a miliarde de lei, probabil vechi, după afirmația executorului meu judecătorească - cererile repetate de începere a procedurii de insolvență sunt în mod repetat respinse de Tribunalul Timiș.

Îmi permit astfel să mă întreb: cât timp li se va mai permite acestor inși dubioși să se strecoare de la o firmă la alta, să-și creeze căi de evadare, să se eschiveze de la a plăti taxe statului, și, mai ales, să ne înșele cu zâmbetul pe

buze? Cine sunt cei atât de neatins de mâna justiției? Ei, acești impostori care stau în umbră, plătesc oare salariile funcționarilor statului care au misiunea să ne apere pe noi, micii, conștiințioșii plătitori de impozite?

E strâmbă rău lumea asta... este concluzia la care ajung.

Într-un exces de bunăvoință, sau poate pentru că a venit primăvara și afară e soare, am căutat să mă pun în locul celorlalte două personaje ale povestirii mele - Tîrzioru L. și Șerban R.

Aflând, așadar, că, după ce aflate de Hotărârea judecătorească, Tîrzioru L. a afirmat în fața cuiva că s-a despărțit de Timoceanu G. și că a înființat „Asociația Memoria Culturii”, m-am străduit să creez un scenariu pozitiv și să-i privesc pe cei doi ca nefericite victime.

Și am zis: Mda... sărăcuța Loredana, mult pasionată de artă și carte, văzându-și amenințată imaginea, l-a certat tare pe Timoceanu pentru faptul că mi-a luat banii și probabil că i-a băut la crășma din Sânpetru Mic; că mi-a cerut o sumă prea mică pentru tipărirea și publicarea cărții mele, lăsându-o apoi să se descurce cu distribuția și cheltuielile ulterioare; că a dispărut și a lăsat-o tot pe ea să-mi înghită reproșurile și să mă convingă că nu poate să facă mai mult. Tot Loredana, sârmana, a trebuit să vină și la mediator, iar apoi să rupă, numai ea știe cum, cei 209 lei pe care mi i-a dat în 5 decembrie 2013.

Și astfel, Timoceanu, descoperindu-se părăsit, a fugit repejor la Sânpetru Mic și și-a deschis o firmă în casa alăturată, la numărul 164, s-a reprofilat, renunțând, cu sufletul îndoit de durere, la titlul de editor de carte obținut cu sacrificii mari de-a lungul atâtor ani, și cuminte și resemnat, s-a pus pe cultivarea orezului.

Vom vedea cât îl va ține și această nouă pasiune. Probabil viitori creduli vor descoperi.

Cei doi, rămași cu sigla editurii-cameleon „Brumar” - cea cu două litere îngroșate și cărticica - mari iubitori ai literei scrise și cu o imagine recunoscută în lumea culturală, și-au spus că nu vor să se lase afectați de potlogăriile lui, și că vor continua cu ceea ce le face plăcere sufletului: editarea și publicarea cărților, și, desigur, cu propriile creații, că na! ...talentul mistuie și se cere scos în afară.

Așa că i-au lăsat pe alții să se descurce cu creditorii, și-au luat frumușel sigla și au trecut-o pe „Asociația Memoria Culturii”, aceasta fiind cel puțin a treia firmă care o poartă ca pe un stindard în fața lumii culturale.

Însă... oricâtă bunăvoință am vrut să am și să privesc lucrurile astfel, nu pot, pentru că în față îmi vin imagini ce le umbresc. Cum ar fi:

- Tîrziu L. a pretins cititorilor mei să plătească transportul mai mult decât costul cărții, fără să-mi spună nimic, și refuzând ulterior să apeleze la serviciile mult mai ieftine ale Poștei Române;

- m-a convins, subtil și cu nerușinare, să renunț la sumele ce mi se cuveneau de drept prin contract, profitând de faptul că încă de la apariție, cititorii se interesau de carte, și văzând că accept să fac compromisuri pentru ca romanul meu să ajungă la ei și pe rafturile librăriilor;

- lista incompletă pe care mi-a raportat-o în toamna 2013, cu cititorii minus care cumpăraseră cartea;

- atitudinea din fața doamnei mediatore și faptul că a continuat să-și susțină minciunile, privindu-mă în ochi;

- în ciuda renunțării mele la bani, a continuat luni la rând să-mi țină cartea în hala tipografiei, cu toate că s-a dovedit în bilanțul de sfârșit de an că ar fi avut sumele necesare ca s-o distribuie;

- la Bookfest 2015, Timoceanu și-a lansat cartea de poezii cu gălbenele și oboșele, iar fotografiile de-atunci stau și azi pe pagina de Facebook a editurii/asociației, împreună cu cele ale lui Șerban R. și Tîrziu L.

- declarația pe care a dat-o Tîrziu L. la poliție. Mincinoasă și cu tupeu!

- și în fine, niciodată nu mi-a arătat că regretă ceea ce s-a întâmplat, nu mi-a oferit o explicație sau o scuză sinceră. În fața unui om care își recunoaște faptele cu modestie și sincer regret, poți doar să cobori „sabia” și... să încerci să ierți, mergând înainte, resemnat.

Dar ea, dimpotrivă, a continuat să susțină și în aprilie 2015, alături de Timoceanu, că a procedat corect și că a fost onestă față de mine. Cu această onestitate, iată că au trecut aproape trei ani, iar cartea mea nu există niciunde în țară!

Nimic nu supără mai tare decât vorbele obraznice, afirmațiile mincinoase susținute cu impertinență, în timp ce faptele le demolează totalmente! Faptele acestor impostori, protejați, cum am spus de mai multe ori, de nepăsarea (sau poate mai mult de-atât) celor puși să vegheze asupra dreptății și binelui, vorbesc de la sine.

„Dumnezeu nu bate cu bățul, ci cu șugubățul!”, scria pe undeva poetul venit din Severin în Timișoara.

Ei bine, domnule Șerban, nu știu cât de pus pe șugubețe va fi Dumnezeu... dar sunt sigură că privește acest termen în sensul lui învechit, și nu-I va arde de glume. Cu șugubățu’ Lui va sparge până la urmă acest ulcior cu prea multă apă întunecată, pentru că lui Dumnezeu îi place

Lumina. Adevărul! De acest lucru, da, sunt convinsă. La fel cum sunt și de faptul că, mergând în biserică, cu mască pocăită, ca „umil credincios”, Timoceanu nu-L va înșela și pe El. Zic asta, pentru că de Crăciun l-am văzut în Biserica Sfânta Ecaterina, umblând cumițel, în vârful picioarelor, vorbind pe șoptite cu o doamnă, străină mie, și un copil. No, că nu mă așteptam ca Timoceanu să cânte, să aducă laude, să se închine, și nici măcar să-I mulțumească pentru banii mei, însă simpla-i prezență acolo, mi s-a părut o ipocrizie!

Carte publicată pe:

<https://www.amazon.com>

<https://www.amazon.co.uk>

<https://www.amazon.it>

<https://www.amazon.ca>

<https://www.amazon.fr>

<https://www.amazon.de>

Copyright © 2016 Lidia Voinea

All rights reserved.

ISBN-13: 978-1532946790

ISBN-10: 1532946791

Made in the USA

Charleston, SC

01 May 2016

Fiat justitia ruat caelum!

